

1.
"Fuglarnir of félagið Þóris" er nú rísum sínum ári að aldri. Það hefi, þótt lítið hefi það batið á sér verið út á við, munid gott verki og getið sér gáð orðstíð meðal borgarbúa, með þeim, að gefa þinum aðvísandi, viltu fuglarnir, setti daglegt brand, er viðhafast hér á fjörnum höfnum samant, öllum gáðum minnum til ánsýju og yndisbóto, en einum börnunum. Því þessa sök er fugla lífið hér í borginni nú orðið með allt öðrum holti en áður var, þegar engum fugli var hér vort fyrir stottrid og steinlasti, og mikja fjöldi barna og unglinga, auk margra fullvörðinna manna telid upp þeim fagra ið Þórisbruggja, að gefa fuglunum brand, svo að segja í lagi hverjum, og eiga þeir meim þakki stieldar fyrir það, sem og hvað annað, er þeir hafa gert og gjört framvegis til þess að kenna börnun og unglingum þá hins fagra list, að fara vel með fuglana og aðrar stépsnur er þeir ungangast eða komast í hafi við.

En nú er það í þessum efni sem öðru, að mjótt er mundangothéfið! Það má einnig í þessum efni vara st, að gjört of mikil að þessum og gótu síni fyrir því, að fuglunum verði eigi meim að.

Eg hefi orðið þess var, að fjöldi þinna eldri manna vita eigi, að hér er nú viltu fugla að hafi, og að það eru eldi uðri öll börn eða unglingar, sem vita það, að fuglarnir geta eigi bítid í sundur födu sína eða fuggid hana, og því verður þeim það í, að fara fuglunum hart brand og íbrytjád. Þetta veldur fuglunum oft mikills óþæginda og stundum dauða. Það þarf að vera mjúkt, brytjád smátt og jafuull bleyth í vatni, Það þarf alls eldi að vera svo miltid, né meim en svo, að fuglarnir fái því þorad, sitz ni, þegar grós og gróður er kominn í þarnir og þin, enda er fjörnið svo grunn um þessas mundir, að aukuma ná vel til botus með nefi sínu og uðing þeirra því uog ni, þótt of

Stokmann stæmsti sé í 'Admum hincum árs ins, t. d. ad vestrinnu til þegar Tjörninn er
sva djúpi ad endurnar nó eldi til lofsums.

Það, sem ég vildi einhvern bænda í ad þessu sinni, er þetta:

Gefid þessumum adinn nýjld brand, vel brytjad ad mullid, en eigi of miltid í einu.

Stokmann þess, ad í vor var veid ad dyptu syðsta hluta Tjarnarinnar flýðu þá dauðs
endur, en vopid höfdu þar í hölmannum, en svo var hettid ad dyptu Tjörninnu í bili of
þegar hölmurinn var stöðinn, sást ad átti endur höfdu vopid þar of þis umunda lá á
mín eggjum; allar munu þar hafa leitt úr myga sína þarna ad loknum oflétid var
um það, ad svo var hokkuminn gærdi þeins stædo. En þá kemur annar ívinnu þeirra
til sögunnar of hann er þu elti: Menntu sá þar of eltu ~~mitt~~ ^{min} hrisu, en
þessu ad úr hönnu sta vito hrad of hönnu vord. En það eigi of líklegt ad hann hafi
drefid ad a selt nokkru þessu, því munu hafa þort síu sumu þeirra illa til reika
of jafnvel óvinnulega fekkum á þeins of ungunnum.

Myrti hölmurinn hefir veid alsettur hrisinn of þessu lótid endurnar nadurlausar
nid óllu; þeins hefir kerid motta vel sammar of hrisinn vord, hrad þeirra mid
miklum desquadi.

Hinsu þegar hafa þessum ordid fyrir allmiklu ónædi, úr einu of adur vagna "siglingu"
smástréttu, sem fá einu fá vitar, þótt e. t. v. stálþaðir séu, hafa veid ad stæmtu
sér mid of fundid míni fróinn; því fyrir sig, ad vera þessumum til einhveru ógagns,
en þinn, ad munu óðnum yngri börnum of unglingum þeirra á neyju, ad moðu
þeina þessum ad sér mid því ad gefa þeins brand úr lögnum sínum. "Siglingu" þessum
er fáinn til gagns ad gledi of ^{veida} ~~þessum~~ þessumum en vagnum óðnum til angurs ad
anna. Þessu átti því ad þanna um varþinnann.

Stokmanninn, sem var í Tjörninnu í vor, hvarf þá dauð til midju sumri, of hefir eigi sétt
hinn síðan.

Tjarnarhölmurinn myrti er ad veido alþalinnu hönnu, sem þótt er á ad hafa kerid í
of þessu. Stættid þe hennar; þótt hris sé annars til mikillar þeydi, meinar þinn þessum.

um að bráfar um sig, einhverjum þriðjum, sem hys hlekk of öllu því á
 beruadi, jafnvel á berum klóppum, sandi og grjóti svo að hús hafi sem best
 útsýnið og stóttum sjúðdeildarþingjum. Engri trjáreiki, f. d. birki, e síni vidi
 eða öðru, en þrjú góti hölmum, en höp að þruma þruma við: það er allt brotið við um
 að veitir um til eða rífið rífið und hölmum. Allt nema hvörninn.

Ér leudis nenn, er hringur þruma og sjá þruma litla vísir til feyurda aukna í
 berum, Tjarnar hölmum, elást að hölmum, og helja þrumu virdingar verda um vott
 þess, að beryar bera sá er sá alveg þrúmsidlið öllum feyurda smekk þó i litlu
 sé, vidda um þruma sjálfis, margja þrumu, djúru- og fygla vinnu hinni mestu og vortu
 óþrumu þá til þess árlega að mynda heli og þrumu ná og þrúþrumu sínum og
 hafa reynsla fyrir þrumu, að fátt er betri en fjáðstundum fygla líf til þess að veltja
 áhruga þruma og ungringja fyrir þrumu að ungangast öll djúr með góðum stíðringi
 í lögnum þrumu og stórum og að fara sem best með þrumu. Margja þrumu er leudis
 manna hafa bent á, að í Tjörninni eða í öðru 2 eða 3 öðru hölmum og þrumu þrumu
 eða, að það yndi nýja djúpt að brá þrumu til.

Samt með djúrum, tilfyrning fyrir lögnum þrumu og löngum til þess að bera
 ús þrumu, er betri uppeldisstofum fyrir börn og ungringja, en margja þrumu.